

Arrest

nr. 69 025 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam als minderjarige België binnen op 10 april 2008 en diende op 16 april 2008 voor een eerste maal een asielaanvraag in.

1.2. Op 3 februari 2009 nam de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Op 17 november 2010 diende verzoeker, die verklaart België de dag voordien opnieuw te zijn binnengekomen na 2 asielaanvragen in Frankrijk te hebben ingediend, een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 24 juni 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 27 juni 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine met vaste verblijfplaats in Tsjetsjenië (Russische Federatie). Uw moeder overleed toen u ongeveer vijf jaar oud was. Sindsdien moest u zich min of meer alleen beredderen. Samen met een vriend verkocht u geweerpatronen en granaten, die u na hinderlagen vond, aan rebellen. Daarna begon u met uw vriend Lom Ali wapens te kopen van politieagenten met de bedoeling ze door te verkopen aan rebellen. U deed dit tot u 17 jaar oud was. Toen u de rebellen en de agenten liet weten dat u met de koop en verkoop wilde stoppen, kreeg u problemen. U werd 's nachts door twee mensen achtervolgd op straat, toen u van bij uw neef terugkwam en naar huis liep. Er werd op u geschoten. Ongeveer een jaar later werd u geslagen door mensen die uit een OUAZIK (pantserwagen) stapten en u omsingelden. Enige tijd daarna werd u door politie aangehouden toen u met vier vrienden op stap was. U werd meegenomen en gedurende zeven dagen vastgehouden in een kelder. Er werden u namen voorgelezen maar u zei dat u deze namen niet kende. Men bedreigde u ermee dat hetzelfde zou gebeuren met uw familie. Na uw vrijlating diende u opgenomen te worden in het ziekenhuis. Daar verspreidde zich een gerucht dat u een "wahabiet" was. U werd als gevolg hiervan ondervraagd door een jonge politieman en vluchtte uit het ziekenhuis weg. Ook uw zus Z.(...) Y.(...) (alias T.(...) B.(...) OV 6.245.146) zou door u problemen ondervonden hebben in Tsjetsjenië. Toen zij in Sary Atagi (Tsjetsjenië) verbleef, werden haar vragen over u en uw verblijfplaats gesteld. Z.(...) kocht voor u, met uw geld, een appartement in Tchiri-Yurt. Omdat de ex-vrouw van de vorige eigenaar, Za(...) genaamd, van mening was dat het appartement aan haar toebehoorde, zette zij jullie onder druk en bedreigde zij jullie. Op het moment dat u en uw schoonbroer het appartement aan het renoveren waren, kwamen enkele mannen, die waarschijnlijk door Za(...) werden gestuurd, het appartement binnengevallen. Er ontstond een gevecht. Op 1 april 2008 werd een granaat op het balkon van Z.(...) gegooid. Zij kwam naar u in Grozny. Jullie verlieten Tsjetsjenië samen op 8 april 2008. Op 10 april 2008 vroegen jullie asiel aan in Polen. Na vier dagen verlieten jullie Polen richting België, waar u op 16 april 2008 asiel aanvraagde bij de Belgische asielinstanties. Aangezien u eerst in Polen asiel had aangevraagd, werd uw asielaanvraag door Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard op 3 februari 2009. U was echter al naar Frankrijk doorgereisd, waar u op 3 oktober 2008 asiel aanvraagde. Na een negatieve beslissing omwille van uw asielaanvraag in Polen, bleef u in Frankrijk. U vroeg een tweede maal asiel aan bij de Franse asielinstanties op 5 oktober 2009. U bleef in Frankrijk en vertrok na een definitieve negatieve beslissing in november 2010 richting België, waar u op 17 november 2010 voor de tweede keer asiel aanvraagde bij de Belgische asielinstanties. U legde ter staving van uw asielaanvraag een geldig Russisch binnenlands paspoort voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw individueel dossier blijkt dat u problemen kreeg met zowel Tsjetsjeense rebellen als politieagenten als gevolg van het feit dat u jarenlang wapens verhandelde tussen beide partijen. Daarnaast zou u eveneens problemen ondervonden hebben omwille van het feit dat u een geschil had over een eigendom die uw zus voor u had aangekocht. Er dient echter opgemerkt te worden dat u geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk hebt kunnen maken. Eerst en vooral, wat de problemen betreft die u aanhaalde in verband met de aankoop van uw appartement, dient opgemerkt te worden dat u hieromtrent geen enkel begin van bewijs kon voorleggen. Bovendien zijn de beweringen van uw zus Z.(...), als zou Za(...), de ex-vrouw van de vorige eigenaar, contacten hebben gehad met de autoriteiten, louter op vermoedens en geruchten gestoeld en niet op concrete informatie. Uw zus zei immers zelf dat ze niet zeker was van de connecties die Za(...) had met de autoriteiten, maar dat zij gewoon "gehoord had" dat Za(...) bij de Post werkte en dat ze "haar eigen

posities" kon gebruiken. Hoe ze dat kon wist uw zus niet, maar ze verklaarde dat iedereen haar vertelde dat het ook Za(...) was die de echtgenoot van uw zus had laten verdwijnen (CGVS Z.(...) (B.(...)) 27/04/2011, p.3). Verder zou u volgens uw verklaringen geen problemen meer gekend hebben met Za(...) aangezien u het appartement verkocht en de Russische Federatie verliet (CGVS p.11). Daarnaast, wat uw problemen betreft met de rebellen en met de Russische autoriteiten in de nasleep van uw wapenhandel, werd na grondige vergelijking van uw huidige asielverklaringen in België met de verklaringen die u voor de Franse autoriteiten aflegde in het kader van uw asielaanvraag aldaar een discrepantie opgemerkt die van die aard is dat deze uw algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze ondergraaft. Zo blijkt uit de documenten van de Franse asielinstanties die u neerlegde dat u bij uw asielaanvraag in Frankrijk geen melding maakte van het belangrijkste feit dat u aanhaalde ter staving van uw asielaanvraag in België, met name het feit dat u in Tsjetsjenië problemen kreeg met politieagenten en rebellen omdat u wapens verhandelde tussen beide partijen. U vermeldde enkel dat u in uw jeugd per vergissing wapens vond en dat u hierdoor bedreigd werd door onbekenden. Geconfronteerd met deze discrepanties, argumenteerde u dat u in Frankrijk de waarheid niet helemaal had verteld omdat u had vernomen dat er bepaalde dossiers verdwenen waren en aan Tsjetsjenië werden overgemaakt (CGVS p.12). Deze bewering berust echter puur op geruchten en niet op objectieve informatie en kan derhalve niet als afdoend excuus aanvaard worden voor deze anomalie binnen uw verklaringen. Van een asielzoeker mag overigens verwacht worden dat hij of zij vanaf de aanvang van zijn of haar asielaanvraag naar waarheid alle nodige elementen en gegevens van zijn of haar asielrelaas te kennen geeft aan de bevoegde asielinstanties. In dit verband dient bovendien ook verwezen te worden naar uw eerste asielaanvraag in België, waar u foutieve gegevens opgaf omtrent uw eigen identiteit, de identiteit van uw ouders en van andere familieleden, evenals omtrent uw reisweg vanuit de Russische Federatie naar België (zie dossier eerste asielaanvraag, DVZ 'Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling' vraag 1, 2 en 4). Hieruit dient dan ook geconcludeerd te worden dat u niet alleen de Franse, maar ook de Belgische autoriteiten bewust trachtte te misleiden. Omwille van deze vaststellingen wordt uw algehele geloofwaardigheid op zwaarwichtige wijze ondermijnd. Daarnaast werden nog een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen die u aflegde bij de DVZ in de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal en de verklaringen die u tijdens het gehoor voor het CGVS aflegde enerzijds, en tussen de verklaringen die u en uw zus Z.(...) Y.(...) (alias B.(...) T.(...)) aflegden voor het CGVS anderzijds. Zo beweerde u in de vragenlijst van DVZ dat uw vriend Lom Ali u, toen u 14 jaar oud was, voorstelde om wapens te kopen en te verkopen aan rebellen. U zou dit gedurende twee jaar gedaan hebben en er dan mee gestopt zijn (vragenlijst DVZ voor het CGVS vraag 3.De vrees of het risico bij terugkeer punt 5). Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde u echter dat u 8 jaar oud was toen u begon met de verkoop van wapens (CGVS p.13) en dat u dit deed tot u 17 jaar oud was (CGVS p.14). Geconfronteerd met uw verklaringen bij DVZ, antwoordde u dat uw vriend 14 jaar oud was en dat u "niet op uw klok keek" toen u wapens verkocht (CGVS p.15), wat bezwaarlijk als afdoend excuus kan aanvaard worden voor hogervermelde tegenstrijdigheden. Bovenvermelde tegenstrijdigheden blijven hierdoor dan ook overeind staan. Voorts stelde u in de vragenlijst bij DVZ voor het CGVS dat u gedurende vier maanden in het ziekenhuis had gelegen in Starye Atagi (Tsjetsjenië) (vragenlijst DVZ voor het CGVS vraag 3.De vrees of het risico bij terugkeer punt 5). Uit het gehoor voor het CGVS blijkt echter dat u nooit zo lang in het ziekenhuis hebt gelegen (CGVS p.16). Geconfronteerd met uw verklaringen bij DVZ, wierp u op dat u dat niet gezegd kon hebben en dat u het enkel in het Tsjetsjeens had gezegd. U zou toen gevraagd hebben hoe u het in het Russisch moest zeggen maar volgens u werd er u niets uitgelegd (CGVS p.16). Nochtans blijkt nergens uit de vragenlijst, die nadien aan u werd voorgelezen en die u uiteindelijk ter goedkeuring ondertekende, dat u tijdens het gehoor bij DVZ problemen ondervond met de Russische taal, waardoor dit ook niet als afdoend excuus kan aanvaard worden voor hogervernoemde tegenstrijdigheid. Verder beweerde u dat ook uw zus, uw vader en uw oom omwille van u problemen ondervonden in Tsjetsjenië. Volgens uw verklaringen voor het CGVS werden uw vader en uw oom geslagen op het moment dat uw zus daar bij aanwezig was (CGVS p.14). Uit de verklaringen die uw zus Z.(...) voor het CGVS aflegde, blijkt echter dat uw oom pas problemen kreeg toen jullie al in België waren en dat hij voordien, voor jullie vertrek uit de Russische Federatie, nog geen problemen kende (CGVS Z.(...) (B.(...)) 27/04/2011, p.13 en 14). Toen uw zus met jullie tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, zei ze dat ze niet op de hoogte was van zulk incident en herhaalde ze nogmaals dat ze er niet was toen uw oom geslagen werd (CGVS B.(...) (Z.(...)) 27/04/2011, p.14). Door het geheel van bovenstaande tegenstrijdigheden en ongerijmdheden wordt uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnd. Ten slotte doen ook de verklaringen die u aflegde over uw reisweg en de documenten die u in functie hiervan aanvraagde bij de Russische autoriteiten afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Eerst en vooral is het weinig aannemelijk dat u, ondanks het feit dat u officieel gezocht zou worden door de Russische autoriteiten, er toch nog probleemloos in geslaagd bent om voor uw vertrek via uw zus bij de autoriteiten een internationaal paspoort aan te vragen en bovendien zonder noemenswaardige problemen vanuit Grozny met het

vliegtuig naar Moskou te vliegen, om vervolgens probleemloos per trein het land te verlaten richting Europa. U verklaarde dat een militair op de luchthaven in Grozny u wel gevraagd zou hebben om te wachten, maar dat u gewoon doorliep omdat uw bagage al werd ingecheckt. De dienstdoende militair zou als enige reactie hierop met zijn vinger in de lucht hebben gezwaaid (CGVS p.9), wat weinig geloofwaardig is in het geval u daadwerkelijk door de autoriteiten vervolgd zou worden. Er dient hieromtrent bovendien ook gewezen te worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt namelijk dat elke aanvraag voor een internationaal paspoort wordt onderzocht door de FSB en het internationaal paspoort niet afgeleverd kan worden zonder dat deze instantie zijn akkoord heeft gegeven. Het is dan ook weinig aannemelijk, gelet op uw voorgaande beweringen omtrent het feit dat u door de Russische autoriteiten gezocht zou worden, dat uw internationaal paspoort zonder enig probleem werd afgeleverd. Bovendien werd betreffende uw reis vanuit Polen naar België nog een ongerijmdheid vastgesteld tussen de verklaringen die u en uw zus aflegden voor het CGVS. Zo beweerde u dat u zich samen met uw zus en haar kinderen in de cabine van de vrachtwagen bevond, daar waar de chauffeur sliep (CGVS p.10). Uw zus Z.(...) daarentegen verklaarde dat jullie allemaal in Polen in de laadruimte van de vrachtwagen kropen en dat jullie er pas uit kwamen in België (CGVS Z.(...) (B.(...)) 27/04/2011, p.11). Toen uw zus gewezen werd op deze anomalie in jullie verklaringen, zei ze dat jullie niet allemaal in de cabine konden zitten omdat jullie vreesden dat iemand jullie kon zien en kon "vast krijgen" (CGVS Z.(...) (B.(...)) 27/04/2011, p.11), waardoor hogervernoemde ongerijmdheid overeind blijft staan. Hieraan kan ten slotte nog toegevoegd worden dat u niet het minste bewijsstuk van de door u beweerde vluchtroute kan aanbrengen. Gelet op het geheel van voorgaande conclusies kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen en dient geconcludeerd te worden dat u zich niet kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat u al evenmin concreet hebt kunnen aantonen dat u een reëel risico loopt in uw land van herkomst op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de 3 Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen. Uw Russisch paspoort bevat louter persoonsgegevens. De brieven van uw kennissen die u tijdens het gehoor voor het CGVS nog neerlegde kunnen voorgaande conclusie evenmin wijzigen aangezien zij geen objectieve informatie bevatten over de concrete door u aangehaalde problemen. Het medisch attest uit Frankrijk dat u ten slotte nog voorlegde dd 30/10/2009 betreft medische vaststellingen omtrent uw psychologische gezondheidstoestand tijdens uw verblijf in Frankrijk, dewelke niet door mij worden betwist. Dit attest bevat echter geen concrete verwijzingen naar de door u aangehaalde specifieke problemen in het kader van uw asielaanvraag in België. Bovendien legde u geen ander, recent, bewijs neer waaruit zou kunnen blijken dat u sinds uw aankomst in België nog psychische problemen heeft. Uit uw verklaringen voor DVZ en voor het CGVS blijkt dat u sinds uw aankomst in België geen dokter meer heeft geraadpleegd in verband met mogelijke psychische problemen (vragenlijst DVZ vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 8 C), CGVS p.12). U maakte bovendien zelf ook geen melding meer van het feit dat u nog steeds met problemen van die aard te kampen zou hebben, ondanks het feit dat men u er enkele keren specifiek naar vroeg, zowel bij DVZ als bij het CGVS. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde anomalieën en ongerijmdheden hieraan te wijten zouden zijn. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw zus Z.(...) Y.(...) (alias B.(...) T.(...), OV 6.245.146), die zich deels op dezelfde asielmotieven baseerde als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. In de inleidende paragrafen van zijn verzoekschrift houdt verzoeker een betoog over het onderscheid tussen de Nederlandstalige en de Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij benadrukt verder dat hij recht moet hebben op een effectief rechtsmiddel en vraagt om de eenheid van rechtspraak te verzekeren dat de zaak door de algemene vergadering zou worden behandeld.

2.2. De Raad merkt op dat in artikel 39/12 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) uitdrukkelijk is omschreven onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. Het initiatiefrecht komt niet toe aan de verzoekende partij. Bijgevolg dient op de vraag van verzoeker niet te worden ingegaan. Volledigheidshalve merkt de Raad ook op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Ten slotte voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker merkt op dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat *“de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat Generaal geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar Verzoekende partij diens vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst”*. Daarnaast stelt hij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die hij heeft voor zijn leven. Verzoeker, die ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst en die, zo stelt hij, niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch ook vanuit het feit dat uit de hedendaagse situatie blijkt dat in zijn land (van herkomst) zich nog steeds ernstige misbruiken voordoen, oppert voorts dat het CEDOCA-document correct is, maar totaal verkeerd geïnterpreteerd. Immers, zo merkt hij op, is de conclusie onjuist. Hij verwijst hiervoor in de eerste plaats naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal: *“de situatie in Tsjetsjenië blijft complex, er komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen; deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter”*. Vervolgens verwijst hij naar de ‘Subject related briefing “Russische federatie/Tsjetsjenië” aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’ en naar het standpunt van UNHCR in het Duits van 7 april 2009, getiteld *“Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien”*. Meer specifiek wijst hij op de risicoprofielen die in deze documenten naar voor worden gebracht. Verzoeker merkt ook op dat er in principe noch in Tsjetsjenië, noch elders in Rusland een binnenlands vluchtalternatief is. Verzoeker herinnert vervolgens aan een welbepaalde passage die hij citeert en die volgens hem de wijze woorden bevat van *“de Voorzitter uit de actualiteit van de conventie*

van Genève" en omschrijft het als "het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005". Voorts wenst verzoeker met betrekking tot de bestreden beslissing op te merken dat "het CGVS beweert dat Z. enkel verder gaat op vermoedens en geruchten dat de ex- vrouw van de vorige eigenaar connecties zou hebben met de autoriteiten; dit waren helemaal geen vermoedens of geruchten; de vrouw confronteerde hen er zelf mee; zo had ze hen eigendomsbewijzen van het appartement laten zien die ze vervalst had; zowel in Frankrijk als in België hebben ze niet het hele verhaal begrepen omwille van slechte vertaling; hij geeft wel toe dat hij omwille van schrik in Frankrijk niet volledig geweest is; het juiste verhaal was dat hij op 5 jarige leeftijd door een 14 jarige jongen (vriend) gebruikt werd als tussen persoon om zakken met kogels over te brengen van een geheime plek naar een auto; In ruil hiervoor kreeg hij van zijn vriend geld; hij is hiermee gestopt op 17 jarige leeftijd; het werd veel te gevaarlijk en hij had schrik; omdat hij weigerde kreeg hij problemen; (dit is in het kort wat ik begrepen heb); ze hebben eerst een andere identiteit opgegeven omdat ze schrik hadden voor de gevolgen van hun familie in Tsjetsjenië; om dezelfde redenen hebben ze in Frankrijk verklaard dat ze geen familie meer hadden; ze hadden verhalen gehoord dat President Kaderov aan asiel dossiers kon komen en ze dan kon laten verdwijnen; ze hadden voorbeelden waar het mee gebeurt was; hun dossier was op een bepaald moment ook zoek in Frankrijk". Verzoeker werpt verder op dat inzake beslissingen van de commissaris-generaal de Raad over volheid van rechtsmacht beschikt, wat wil zeggen dat deze het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de commissaris-generaal genomen beslissingen, ongeacht het motief waarop laatstgenoemde de bestreden beslissing heeft gesteund. Tevens wijst hij erop dat door de devolutieve werking van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Verzoeker, die stelt dat essentieel dient waargenomen te worden dat hij tijdens zijn verhoor aan de commissaris-generaal een omstandig relaas heeft gegeven omtrent het gebeurde en dat hij derhalve aan de bewijslast heeft voldaan, laat voorts gelden dat "rekening gehouden met de actuele complexe situatie in Tsjetsjenië dat de door de betrokken vreemdeling gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet ernstig zijn". Aldus is, zo vervolgt hij, de bestreden beslissing van de commissaris-generaal niet afdoende gemotiveerd. In verband met de standaardmotivatie over de situatie in zijn land van herkomst wenst verzoeker nog op te merken dat etnisch Tsjetsjenen die hun land verlieten een zeer groot risico lopen op een onmenselijke behandeling. In een laatste beschikbaar rapport van de Franse asielinstantie (OPHRA, in eerste aanleg), kan men, aldus verzoeker, lezen dat "het totale percentage van bescherming voor mensen die van de Russische Federatie komende zijn 18 procent bedraagt waarvan (zie bladzijde 24 van het rapport 9,4 percent die het statuut volgens de conventie van Genève krijgen en 6,8% die subsidiaire bescherming krijgen en zegt verder op bladzijde 15 van het rapport dat 80% andere asielaanvragers uit de Russische Federatie zijnde 2247 dossier Tsjetsjenen zijn (of mensen afkomstig uit de Noord Kaukasus)". Verzoeker haalt vervolgens cijfers aan inzake de toekenning van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus in Oostenrijk en Polen en oppert dat daar tegenover de standaardmotivatie van het Commissariaat-generaal staat: "de situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan normaal een kopie in het administratief dossier zal zijn bijgevoegd; de gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit- Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen; tienduizenden 'Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië; de gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd; ... (sic)". Volgens verzoeker baart de veiligheidssituatie in de Noord-Kaukasus grote zorgen. Hij wijst er in dit verband op dat afgelopen zomer afscheid is moeten genomen worden van N.E., een gedreven mensenrechtenactiviste in Tsjetsjenië die vaak de laatste strohalm betekende voor de vele slachtoffers van afpersing, ontvoering of foltering; dat zij op 15 juli 2009 vermoord werd door gewapende mannen, dat een maand later het echtpaar D.-S. werd vermoord, dat S. voor de hulporganisatie "Red onze Generatie" werkte en dat Tsjetsjenië in een toestand van terreur verkeert die door deze moorden op mensenrechtenactivisten een totaalkarakter heeft aangenomen. Verzoeker merkt daarna op dat de studiedienst van het Commissariaat-generaal, Cedoca genaamd, een zogeheten 'Subject related briefing' heeft gepubliceerd aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. De geciteerde bronnen zijn, zo meent hij, zeer relevant, doch de woordkeuze in het document laat erg veel ruimte over voor een eigen interpretatie van de mensen die over de asielaanvragen moeten oordelen. Bij een lezing van de briefing zou men, aldus verzoeker, kunnen concluderen dat de situatie ten goede is gewijzigd voor de gewone bevolking. Echter, zo vervolgt hij, wordt bij het raadplegen van de rijkelijk vermelde bronnen duidelijk dat er in Tsjetsjenië totale wetteloosheid en straffeloosheid heerst. De eerste zin van het document, "sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd", zou naar zijn mening dan ook onmiddellijk gevolgd moeten worden door de zinsnede "maar niet ten goede van de burgerbevolking", dit om meteen duidelijk te maken wat de essentie is van de veiligheidsanalyse.

Verzoeker merkt vervolgens op dat er dagelijks in de hele Noord-Kaukasische regio een tiental doden door geweld vallen, dat de toedracht van buitengerechtelijke executies, brandstichting, ontvoering of onwettige detentie en foltering niet of onvoldoende onderzocht wordt door de gerechtelijke instanties, waardoor er totale wetteloosheid, straffeloosheid en willekeur heerst en dat dit ook de reden is waarom er ondanks de “drastisch veranderde situatie” mensen blijven vluchten naar onze contreien. Hij stelt ook dat de verwerende partij vergeet te kijken naar het journaal, dat zij zich enkel baseert op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug en dat vluchtelingen een eerlijke kans moeten krijgen op een gedegen studie van hun asielaanvraag, met inachtneming van de complexiteit van de situatie en hun vaak getraumatiseerde toestand. Verzoeker merkt verder op dat Cedoca in het rapport zelf stelt dat *“niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen; deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter”* en stelt zich vervolgens de vraag of er dan geen risico meer is voor een onmenselijke behandeling. Tevens oppert hij dat *“als de Raad voor vreemdelingen-betwistingen in een Arrest zich nog baseerde op het Algemeen ambtsbericht van 2008 om subsidiaire bescherming te geven louter op basis dit rapport, dan is het duidelijk dat subsidiaire bescherming nodig is”*, dat de situatie in Tsjetsjenië zeer ernstig te noemen is en dat wat de bronnen van de verwerende partij betreft, het probleem is dat in Tsjetsjenië een sfeer van ontzettende angst heerst waardoor geen of moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie in Tsjetsjenië zelf, nu geen enkele Tsjetsjeense bron nog iets durft te zeggen. Verzoeker voegt hieraan toe dat elk gezin persoonlijk verantwoordelijk wordt gesteld voor leden die in de bergen zouden zitten, dat hun huizen in brand worden gestoken indien zij hun familieleden in de bergen niet weten te overtuigen om zich aan te geven, dat iedere werkende 50% van zijn loon moet afstaan aan het Kadyrov fonds, dat Kadyrov rivalen uitschakelt en Tsjetsjenen uit de diaspora probeert terug te halen, dat hij een speciale dienstcel terugkeer inrichtte en dat Europa hierdoor een totaal verkeerd beeld krijgt over de actuele situatie in Tsjetsjenië. Voor bijkomende informatie over de angstsfeer die in Tsjetsjenië heerst, verwijst hij naar rapporten/verklaringen van Gannushkina en Tania Lokshina. Verder oppert hij dat de commissaris-generaal duidelijk stelt dat er sprake is van willekeur, met andere woorden dat het risico ingeval van terugkeer groot is om op een onmenselijke behandeling te rekenen. Het Commissariaat-generaal spreekt, aldus verzoeker, zelf van gefabriceerde beschuldigingen en het afdwingen van bekentenissen. Het is naar verzoekers mening ook duidelijk dat op basis van de actuele rapporten er sprake is van willekeurigheid bij het behandelen van etnische Tsjetsjenen. Of dat nu gebeurt door de Russische federatie zelf dan wel door de wettelijke vertegenwoordigers van de Russische federatie is volgens verzoeker van geen belang. Het feit of het nu Tsjetsjenen zijn die in het kader van de ‘Tsjetsjenisering’ dienen op te treden dan wel door rechtstreekse overheidsautoriteiten uit Moskou is, zo stelt hij, van geen belang bij de beoordeling van het risico ingeval van terugkeer. In verband met de complexe situatie in Tsjetsjenië en het feit dat er mensen vrijwillig zijn teruggekeerd, merkt verzoeker op dat het land verzeild is geraakt in een staat van terreur met een nietsontziende geheime dienst die elke vorm van kritiek op Kadyrov beantwoordt met arrestatie en foltering en dat, verwijzend naar een getuigenis van N.N. tijdens de vredesweek 2008 (Pax Christi Vlaanderen), mensen volledig verlamd zijn van angst en zelfs intellectuelen elke vorm van protest hebben opgegeven uit schrik voor hun leven. Volgens verzoeker oordeelde het Commissariaat-generaal indertijd na te zijn gecorrigeerd door de toenmalige Vaste Beroepscommissie dat de situatie ernstig en precair is in Tsjetsjenië en dat de situatie van Tsjetsjenen in het algemeen ook ernstig is. Het verhaal herhaalt zich, aldus verzoeker. Daarom, zo stelt hij, hoor het aan de Raad te controleren of het Commissariaat-generaal geen fout heeft begaan door mensen geen tijdelijke vorm van bescherming te geven volgens de nieuwe mogelijkheden die de vreemdelingenwet biedt. Immers, zo vervolgt hij, dient in het geval van twijfel bij de behandeling van een vrees minstens tijdelijk bescherming geboden te worden tot de beoordeling van de vrees zonder twijfel kan vastgesteld worden. Volgens hem is daarom de Europese richtlijn ingevoerd in het Belgische recht. Echter, zo stelt hij vast, wordt deze richtlijn, in tegenstelling tot Frankrijk en tal van andere Europese landen, niet toegepast voor etnische Tsjetsjenen. Uiteraard is, aldus verzoeker, een verschillende toepassing van eenzelfde Europese richtlijn objectief niet verantwoord. Verzoeker laat vervolgens gelden dat sedert de definitieve beslissing met betrekking tot hun asielaanvraag de subsidiaire bescherming werd ingevoerd in België, meer bepaald op 10 oktober 2007, dit door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Europese Richtlijn 2004/83 met directe werking, dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte, de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde en het Vluchtelingenverdrag heeft geschonden en dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve volledig faalt. Volgens hem is het zo dat zijn rechten in zijn land van herkomst actueel niet gevrijwaard zijn, hetgeen, zo stelt hij, duidelijk blijkt uit het dossier en zelfs uit de informatie van Cedoca. Hij wijst er dienaangaande ook op dat mevrouw Gannushkina, voorzitter van ‘Memorial Rusland’, recent bij een

zitting van het Europees Parlement nog opriep om geen etnische Tsjetsjenen terug te sturen gelet op het hoge risico op schending van onder andere artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst eveneens naar *“de recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen zoals oa vermeldt in de nota van verwerende partij”*. Verzoeker is ook van mening dat verwerende partij niet op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Volgens hem bevat de bestreden beslissing enkel een algemene stijlformule en wordt puntje b inzake *“artikel 48”* niet goed behandeld. Verzoeker stelt verder dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt onder welke voorwaarden subsidiaire bescherming kan worden toegekend aan vreemdelingen die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komen en merkt op dat de interpretatie van de gegevens hier niet langer een probleem is. Tenslotte, zo oppert hij, stelt het bericht ook dat er in Tsjetsjenië een situatie van *“straffeloosheid”* heerst. Derhalve vraagt hij ondergeschikt om hem subsidiaire bescherming te verlenen om verder op het grondgebied te verblijven, minstens het onderzoek te herbevelen naar de subsidiaire bescherming gezien de gegevens van Cedoca vervat in het administratief dossier. Verzoeker merkt voorts op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriatie kan, zo stelt hij, enkel een verzoek uitzonderlijk tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 van het EVRM bovendien niet in volheid getoetst worden. Het hoort, aldus verzoeker, derhalve aan de Raad dit te controleren zoals elke behoorlijke rechtsinstantie dit dient te doen. Er anders over oordelen zou volgens verzoeker een schending uitmaken van artikel 6 van het EVRM dat in asielzaken, zo stelt hij, wel degelijk van toepassing kan zijn. Verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, laat verzoeker voorts gelden dat het recht op leven gewaarborgd door artikel 2 van het EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar bovendien, samen met het verbod op foltering voorzien in artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden beschermt van de democratische staten die de Raad van Europa vormen. Hoewel, zo vervolgt hij, de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de aanvullende protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet in principe nochtans worden aangenomen dat artikel 3 van het EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, dit door foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is volgens verzoeker niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Hij voegt hier vervolgens nog aan toe dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie, hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, niet in aanmerking kunnen worden genomen, dat de bescherming die artikel 3 van het EVRM verzekert ruimer is dan die voorzien in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en dat, verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, uitzetting bijgevolg artikel 3 van het EVRM zou schenden zolang men een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoeker, die opmerkt dat hij nood heeft aan een vorm van bescherming en dat de Raad dit in volheid van rechtsmacht dient te controleren nu hij daartoe alle mogelijkheden zou hebben, merkt voorts op dat als de mensenrechtenorganisaties (zich) terugtrekken, het duidelijk is dat het risico op een onmenselijke behandeling meer dan reëel is. Hij verwijst hiervoor naar een nieuwsbericht omtrent de stopzetting van de activiteiten van Memorial in Tsjetsjenië en besluit dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot *“een onderzoek van alle feiten”* relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient de Raad, aldus verzoeker, zich ervan te vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

3.2. De Raad merkt in de eerste plaats op dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker besliste echter om de beslissing niet af te wachten en diende op 3 oktober 2008 en 5 oktober 2009 asielaanvragen in in Frankrijk (stuk 17, Landeninformatie, beslissingen asielaanvraag Frankrijk). Meer dan twee jaar na zijn eerste binnenkomst op Belgisch grondgebied, diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Uit dit gedrag blijkt dat een snelle en efficiënte behandeling van zijn asielaanvraag voor verzoeker geen prioriteit is en bijgevolg zijn behoefte aan bescherming allesbehalve acuut.

3.3. Voor zover verzoeker de schending van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Kwalificatierichtlijn, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging aanvoert, is het middel niet ontvankelijk aangezien verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing de ingeroepen bepalingen en beginselen schendt. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of –beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.5. In de bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wordt in de eerste plaats de complexe situatie in Tsjetsjenië geduid, die een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk maakt. Aangaande de problemen die verzoeker aanhaalde in verband met de aankoop van zijn appartement wordt opgemerkt dat verzoeker hieromtrent geen enkel begin van bewijs voorlegt en dat de beweringen van zijn zus Z. als zou Za., de ex-vrouw van de vorige eigenaar contacten hebben gehad met de autoriteiten, louter op vermoedens en geruchten en niet op concrete informatie zijn gestoeld. In dit verband wordt ook verwezen naar verzoekers verklaringen geen problemen meer gekend te hebben met Za. aangezien hij het appartement verkocht en de Russische Federatie verliet. Voorts wordt wat verzoekers problemen met de rebellen en de Russische autoriteiten in de nasleep van zijn wapenhandel betreft, gewezen op een grote discrepantie vastgesteld na een grondige vergelijking van verzoekers huidige asielerklaringen in België met de verklaringen die hij voor de Franse autoriteiten in het kader van zijn asielaanvraag aflegde waardoor zijn algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze wordt ondergraven. Hieromtrent wordt in de beslissing ook opgemerkt dat verzoekers uitleg dat hij in Frankrijk de waarheid niet helemaal had verteld omdat hij had vernomen dat er bepaalde dossiers verdwenen waren en aan Tsjetsjenië werden overgemaakt, geen rechtvaardiging vormt voor de vastgestelde anomalie binnen zijn verklaringen. Verder wordt gewezen op het feit dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag in België foutieve gegevens zou hebben opgegeven omtrent zijn eigen identiteit, de identiteit van zijn ouders en van andere familieleden, evenals omtrent zijn reisweg vanuit de Russische Federatie naar België. Hieruit wordt geconcludeerd dat verzoeker niet alleen de Franse, maar ook de Belgische asielerinstanties bewust heeft trachten te misleiden, waardoor, zo luidt het, zijn algehele geloofwaardigheid op zwaarwichtige wijze wordt ondermijnd. Voorts wordt gewezen op een aantal tegenstrijdigheden die werden vastgesteld, enerzijds tussen verzoekers verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en die afgelegd op het Commissariaat-generaal, en anderzijds, tussen de verklaringen door verzoeker op het Commissariaat-generaal afgelegd en de verklaringen die door zijn zus Z.Y. aldaar werden afgelegd. Verder wordt gesteld dat ook de verklaringen die verzoeker aflegde over zijn reisweg en de documenten die hij in functie daarvan bij de Russische autoriteiten aanvroeg, afbreuk doen aan zijn algehele geloofwaardigheid. Er wordt ook gewezen op een ongerijmdheid tussen verzoekers verklaringen en die van zijn zus omtrent hun reis vanuit Polen naar België, en op het feit dat verzoeker niet het minste bewijsstuk van zijn beweerde vluchtroute kan aanbrengen. Betreffende de situatie in Tsjetsjenië wordt gesteld dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Wat tot slot de door verzoeker neergelegde documenten betreft, met name de brieven van zijn kennissen en het medisch attest uit Frankrijk, wordt geoordeeld dat deze de uiteindelijke appreciatie van zijn asielaanvraag niet wijzigen. Volledigheidshalve wordt ook opgemerkt dat in hoofde van verzoekers zus, Z.Y. genaamd, eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

3.6. Verzoekers betoog omtrent Z., de ex-vrouw van de vorige eigenaar van het appartement in Tchiri-Yurt, doet, zo merkt de Raad op, niet (langer) ter zake. Immers, uit de verklaringen die verzoeker aflegde op het Commissariaat-generaal blijkt zeer duidelijk dat de problemen die hij met Z. kende –deze zou verzoeker bedreigd hebben en geëist hebben het appartement terug te geven, en zich hierbij hebben laten bijstaan door drie mannen, die verzoeker en zijn schoonbroer hardhandig zouden hebben aangepakt- louter verband hielden met het appartement, dat inmiddels niet langer de eigendom is van verzoeker, die het voor zijn vertrek uit de Russische Federatie verkocht. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal ook zelf aan dat hij sedert het incident en de verkoop van zijn appartement niets meer gehoord heeft van Z. of van die drie mannen, en dat hij met hen verder geen problemen meer heeft gekend (stuk 5, gehoorverslag CGVS 3/03/2011, p. 11).

3.7. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

3.8. Verzoeker verklaart thans met betrekking tot de wapenhandel die hij in Tsjetsjenië zou bedreven hebben, dat hij op vijfjarige leeftijd door een 14-jarige jongen gebruikt werd om als tussenpersoon zakken met kogels over te brengen van een geheime plek naar een auto en dat hij hiermee op 17-jarige leeftijd gestopt is omdat het te gevaarlijk werd en hij schrik kreeg (Verzoekschrift, p. 7), waarmee hij, zo merkt de Raad op, min of meer zijn uitleg van op het Commissariaat-generaal herhaalt, van zijn vijfde tot zijn zeventiende wapens te hebben verkocht, eerst patronen en nadien, vanaf hij acht was, zware wapens (stuk 5, gehoorverslag CGVS 3/03/2011, p. 13). Op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker, zo blijkt, evenwel een heel andere uitleg omtrent de wapens die hij in Tsjetsjenië zowel aan de rebellen als aan de politie zou hebben verkocht. Daar verklaarde hij dat *“toen ik ongeveer 14 jaar oud was, heeft een vriend L.- A.S. voorgesteld om wapens aan te kopen; ik zou wapens kopen van politieagenten en dan verkopen aan strijders; ik deed dit ongeveer twee jaar maar wilde er dan mee stoppen”* (stuk 13, Vragenlijst DVZ 27/01/2011, p. 2). Toen de commissaris-generaal verzoeker met die verklaring afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken confronteerde, gaf verzoeker als uitleg dat hij niet op zijn klok keek toen hij wapens verkocht, wat, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, bezwaarlijk als afdoende excuus kan aanvaard worden voor de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen. Toen de commissaris-generaal verzoeker er vervolgens op wees dat er tussen twee en negen jaar wel een groot verschil zit, antwoordde deze: *“twee jaar? Nee, dat heb ik niet gezegd”*. Die uitleg gaat echter geheel niet op en mist feitelijke grondslag, nu uit bovenvermeld citaat uit de vragenlijst, opgemaakt op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer duidelijk blijkt dat verzoeker aldaar verklaarde ongeveer twee jaar wapens te hebben verhandeld. Dit verslag werd bovendien in het Russisch voorgelezen aan en voor akkoord ondertekend door verzoeker, die hiermee uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen in het verslag juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (stuk 13, Vragenlijst DVZ 27/01/2011, p. 3). De vaststelling dat verzoekers verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en die afgelegd op het Commissariaat-generaal dermate uiteenlopend en tegenstrijdig zijn omtrent de handel in wapens die hij in Tsjetsjenië zou gedreven hebben, de handel die aan de basis ligt van al zijn vervolgingsproblemen en dus de kern van zijn asielrelaas uitmaakt, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De bevestiging van één versie in het verzoekschrift volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

3.9. Betreffende de vaststelling dat zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en die afgelegd op het Commissariaat-generaal een tegenstrijdigheid vertonen wat de duur van zijn langste ziekenhuisopname betreft, oppert verzoeker thans dat *“hij nooit 4 maanden gezegd heeft; hij bedoelde 4 weken; de tolk had hem ook nog uitgelachen omdat hij het niet goed kon zeggen in het Russisch”* (Verzoekschrift, p. 8). Verzoekers argumentatie kan echter geenszins worden bijgetreden. Het rechtvaardigt geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid en heft deze evenmin op. Uit de vragenlijst, opgemaakt op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers zeer duidelijk dat hij aldaar verklaarde: *“ik verbleef in het ziekenhuis in Stariye Atagi gedurende vier maanden”* (stuk 13, Vragenlijst DVZ 27/01/2011, p. 2). Zoals eerder werd opgemerkt, werd het verslag op het einde van het gehoor in het Russisch aan verzoeker voorgelezen en door hem goedkeurend ondertekend, waarmee hij schriftelijk bevestigde dat alle verklaringen die erin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (*Ibid.*, p. 3). Wat verzoekers bewering betreft tijdens het gehoor problemen te hebben gekend met de Russische taal en met de tolk (stuk 5, gehoorverslag CGVS 3/03/2011, p. 16 en Verzoekschrift, p. 8), stelt de Raad vast dat dit nergens uit de vragenlijst blijkt. Verzoeker maakte toen geen enkele opmerking in dit verband. Zijn *a posteriori*-kritiek is dan ook niet ernstig te noemen.

3.10. Verzoeker brengt, zo stelt de Raad vast, niets in tegen de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing dat de verklaringen die hij en zijn zus op het Commissariaat-generaal hebben afgelegd tegenstrijdig zijn omtrent het tijdstip waarop hun oom voor het eerst problemen in Tsjetsjenië zou hebben ondervonden, de aanwezigheid van verzoeksters zus bij de slagen die laatstgenoemde zouden zijn toegebracht en de plaats in de vrachtwagen waar zij zich tijdens hun reis van Polen naar België zouden hebben schuilgehouden. Deze vaststellingen, die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de betreffende verklaringen, blijven derhalve overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.11. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 205). Verzoeker geeft toe dat hij omwille van schrik niet volledig is geweest in Frankrijk, waar hij onder andere valselijk zou verklaard hebben geen familie meer te hebben. Hij erkent en bevestigt ook bij zijn eerste asielaanvraag in België een andere identiteit te hebben opgenomen. Verzoeker wijt dit alles aan het feit dat hij schrik heeft dat zijn asielprocedure(s) gevolgen zou(den) hebben voor zijn familie in Tsjetsjenië. Hij wijst er in dit verband op dat hij verhalen heeft gehoord dat president Kadyrov aan asioldossiers kan komen en ze laten verdwijnen, dat hij voorbeelden heeft van *“personen waar het mee gebeurt was”* en dat zijn dossier in Frankrijk op een bepaald moment ook zoek was (Verzoekschrift, p. 8). Hij herhaalt hiermee de uitleg die hij aan de commissaris-generaal gaf toen deze hem confronteerde met de discrepanties vastgesteld tussen zijn huidige asielverklaringen in België en de asielverklaringen die hij eerder voor de Franse autoriteiten aflegde. Deze uitleg berust echter, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte (bestreden beslissing, p. 2), puur op geruchten en niet op objectieve informatie. Het kan dan ook bezwaarlijk als afdoende excuus aanvaard worden voor de vastgestelde anomalie binnen verzoekers verklaringen. De vaststelling dat verzoeker in het verleden bedrieglijk heeft gehandeld en zowel de Franse, waar hij geen melding maakte van het feit dat zijn problemen verband hielden met het verhandelen van wapens, oftewel de kern van zijn huidig asielrelaas, als de Belgische autoriteiten bewust heeft trachten te misleiden, ondermijnt op zwaarwichtige wijze zijn algehele geloofwaardigheid.

3.12. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Verzoeker beweert thans dat hij zijn internationaal paspoort heeft (kunnen) bekomen door iemand om te kopen om het te maken, waarmee hij de uitleg inzake de illegale vervaardiging van paspoorten herhaalt, die hij eerder op het Commissariaat-generaal gaf (stuk 5, gehoorverslag CGVS 3/03/2011, p. 8-9). Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt dan aan ook verzoeker toe om het motief uit de bestreden beslissing dat het, gelet op zijn beweringen door de Russische autoriteiten te worden gezocht en rekening houdend met de informatie van het Commissariaat-generaal inzake het verkrijgen van een internationaal paspoort, weinig aannemelijk is dat zijn internationaal paspoort hem zonder enig probleem werd afgeleverd, met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met de herhaling van zijn algemeen en kort betoog omtrent de corruptie bij het bekomen van internationale paspoorten in gebreke blijft. Verzoeker brengt, zo dient te worden vastgesteld, verder niets in tegen de pertinente overwegingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van de wijze waarop hij van Grozny naar België zou zijn gereisd. De Raad beaamt echter deze motieven en de nefaste invloed ervan op de geloofwaardigheid van de aangevoerde vrees voor vervolging.

3.13. Verzoekers kritiek op de vertaling kan niet worden bijgetreden. Hij beweert thans dat men zowel in Frankrijk als in België niet zijn hele verhaal heeft begrepen. De Raad merkt echter op dat wat zijn asielprocedure in Frankrijk betrof, verzoeker in het kader van zijn huidige asielprocedure in België nooit eerder enige melding heeft gemaakt van het feit dat men in Frankrijk niet al zijn asielverklaringen correct zou hebben vertaald. Noch tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoeker ook maar iets gezegd over het feit dat men hem daar niet volledig zou hebben begrepen en dat dit te wijten was aan een slechte vertaling. Bovendien zette verzoeker, die overigens niet preciseert welk deel van zijn verhaal verkeerd vertaald werd, in Frankrijk een heel ander asielrelaas uiteen. Hij vermeldde er immers enkel dat hij in zijn jeugd per vergissing wapens vond en dat hij hierdoor bedreigd werd door onbekenden, zo blijkt uit de documenten van de Franse asielinstanties die verzoeker neerlegde (stuk 17, Landeninformatie). Waar zijn betoog betrekking heeft op zijn huidige asielprocedure in België, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verheldert welke passages uit de Vragenlijst, opgemaakt op de Dienst Vreemdelingenzaken of uit het gehoor op het Commissariaat-generaal niet of niet correct zouden zijn vertaald, waardoor zijn betoog beperkt blijft tot een blote bewering. Hieruit kan niet worden besloten dat er effectief vertaalfouten zouden zijn opgetreden.

3.14. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade

bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend onder punt 3.14. wordt gesteld. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk worden getoetst.

3.15. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift hem *“de subsidiaire bescherming te verlenen om tijdelijk verder op het grondgebied te verblijven.”* Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas, kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers kritiek dat geenszins wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden, gaat derhalve niet op. Zoals reeds werd opgemerkt, kan verzoeker niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk werden getoetst.

3.16. In zoverre verzoeker zich beroept op de actuele situatie in zijn land van herkomst om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient hij aan te tonen dat zijn *“(…) leven of (…) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). De Raad stelt vast dat verzoeker met de algemene kritiek als zou de situatie in Tsjetsjenië zeer ernstig te noemen zijn en de veiligheidssituatie in de geheel de Noord-Kaukasus grote zorgen baren en met de algemene verwijzing naar een Duitstalig standpunt van het UNHCR van 7 april 2009, wijze woorden van de voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève, die hij omschrijft als *“Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”* en de *“Subject related briefing ‘Russische federatie/Tsjetsjenië ‘Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’, oftewel de informatie waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, niet in concreto aantoont dat er actueel in Tsjetsjenië een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit voormelde aan het administratief dossier gevoegde informatie waarop het Commissariaat-generaal zich heeft gesteund, die door verzoeker weliswaar summier wordt bekritiseerd, doch niet weerlegd en die dateert van 2010, blijkt immers dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen er sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kunnen niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggrijping van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet geviséerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheids-medewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten (stuk 16, Landeninformatie, ‘Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’ 15/03/2010). Bijgevolg is de situatie er niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

3.17. Bovendien volstaat een verwijzing naar algemene rapporten niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.18. Verzoeker heeft geen schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd

derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.19. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voert verzoeker aan dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in artikel 47 van het Handvest. Verzoeker is van mening dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht, maar dat het beroep bij de Raad hieraan niet voldoet. Hij wijst dienaangaande op belangrijke ontwikkelingen in het mensenrechten-contentieux, met name de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon. Hij is ervan overtuigd dat deze belangrijke ontwikkeling gevolgen heeft voor het asielrecht en meer bepaald voor de toepassing van artikel 6 van het EVRM. Voorts citeert hij artikel 6 van het Verdrag van Maastricht zoals gewijzigd door het Verdrag van Lissabon, om vervolgens te stellen dat het Handvest in elk geval, in tegenstelling tot vroegere rechtspraak, wél bindende werking heeft. Verzoeker merkt ook op dat de Raad volle rechtsmacht dient te hebben, doch thans niet voldoet aan deze vereiste. Verder merkt hij op dat om invulling te geven aan artikel 47 van het Handvest verwezen kan worden naar jurisprudentie (van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens) inzake artikel 6 van het EVRM, welke hij vervolgens uitgebreid aanhaalt. Voorts oppert hij dat in asielzaken de bewijsgaring en de beoordeling ervan in bijna alle gevallen doorslaggevend is, dat in tegenstelling tot hetgeen qua feiten wordt vermeld in het arrest Kingsley van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het hier niet gaat om een uiterst gespecialiseerde en technische bewijsgaring, maar om verklaringen van mensen welke beoordeeld worden op hun geloofwaardigheid en dat het beste bewijs dat een rechtbank met onderzoeksbevoegdheid zulks kan behandelen, uit het verleden blijkt, met name de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen oftewel de voorganger van de Raad. Verzoeker is de mening toegedaan dat de procedure bij de Raad geenszins de rechten van verdediging en de volle rechtsmacht waarborgt. Hij merkt dienaangaande op dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald, aldus verzoeker, dient de Raad zich ervan te vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar Tsjetsjenië. Verzoeker meent dat de rechten van verdediging geschonden worden nu hij zich dienstig moet kunnen verweren tegen de repliek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en deze mogelijkheid in casu verboden minstens niet voorzien is.

Volgens verzoeker, die opmerkt dat het ook vereist is dat het zou gaan om een eerlijk proces ofwel een 'fair trial', kan er geenszins sprake zijn van een processuele gelijkwaardigheid van partijen. Hij stelt hieromtrent dat hij enkel mondeling kan repliceren op de opmerkingen van het Commissariaat-generaal, doch dat van deze opmerkingen geen akte wordt genomen. Het past, aldus verzoeker, evenwel dat de verzoekende partij in asielzaken het laatste woord zou worden verleend. Verzoeker, die opmerkt dat ofschoon het Commissariaat-generaal formeel door de wetgever wordt aanzien als een verwerende partij dit de facto niet het geval is, betoogt voorts dat hij zich de facto tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal verweert. Derhalve, zo vervolgt hij, laakt hij het feit dat zij in tegenstelling tot laatstgenoemde geen repliekmemoirie kan indienen. Zulks maakt, aldus verzoeker, dat er geen processuele gelijkwaardigheid voorhanden is. Verzoeker verzoekt de Raad tot slot een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie te stellen welke luidt als volgt: *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen."* *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat"*.

3.20. De Raad wijst erop dat de eerste alinea van artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte omvat:

“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”

Voormelde alinea uit het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 van het EVRM.

De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht:

“Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.”

Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid van het EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

3.21. Zoals reeds eerder aangehaald (zie punt 2.2.), blijkt uit het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Uit voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zodat het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie over deze kwestie wordt verworpen.

3.22. Met betrekking tot de processuele gelijkwaardigheid van de partijen, wijst de Raad op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen. Er kan bijgevolg niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247). De door verzoeker gelibelleerde prejudiciële vraag is niet dienstig aangezien *in casu* geen antwoordbesluit van de lidstaat voorligt, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad merkt bijkomend op dat verzoeker in het kader van onderhavige procedure niet heeft gevraagd om schriftelijk te kunnen repliceren op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Ter terechtzitting werd hieromtrent geen opmerking gemaakt. Derhalve lijkt het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet vereist om over de vordering uitspraak te doen. In weerwil van verzoekers verzuchtingen besluit de Raad dat het beroep wel degelijk voldoet aan de voorwaarde van “*full jurisdiction*”.

3.23. Ten overvloede kan worden gewezen op arrest nr. 45/2010 van het Grondwettelijk Hof van 29 april 2010 waarin werd geoordeeld dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de vreemdelingenwet niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, in zoverre de vreemdeling die bij de Raad een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ingesteld, geen repliekmemoirie kan indienen. De beide partijen beschikken voor de Raad over één enkel proceduregeschrift en verzoeker had alleszins de mogelijkheid van een mondelinge repliek evenals de mogelijkheid om, weliswaar onder bepaalde voorwaarden, nieuwe gegevens voor te leggen (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214 222).

3.24. Wat tot slot verzoekers betoog betreft dat de Raad zich ervan dient te vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar Tsjetsjenië, wordt verwezen naar hetgeen onder puntje 3.13. werd vastgesteld inzake verzoekers vraag om subsidiaire bescherming.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER.

F. TAMBORIJN